

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

ΠΕΡΙ ΠΕΤΡΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε φυλ. 49.)

— Ἐχετε δίκαιον· δὲν δύναμαι εἰμὴ νὰ ἐπιδοκιμάσω τὸν πατριωτισμὸν σας.

Ἡ τρίτη πρᾶξις ἐπλησίητε ν' ἀρχίσῃ.

— Ἀγαπῆτέ μου Ἀρουέτ, λέγει ὁ Φίλιππος τῆς Ὀρλεάνς εἰς τὸν νέον ποιητὴν, χαίρετέσατε τὴν Α. Μ., εὐχαριστήσατέ τον διὰ τὰς τόσον τιμώσας τὰ προτερήματά σας προσφοράς τῆς, ἐστὲ πάντοτε φρόνιμοι, καὶ διακριτικοὶ καὶ στηρίζετε ἐπὶ τῆς ἐμῆς προστασίας. Πηγαίνετε.

— Μορὶς εὐχαριστήσεις, Κύριε, οὐδεὶς ἤθελε ποτὲ ἔχει πλειοτέραν καλωσύνην διὰ τὸν ἀτυχῆ Ἀρουέτ, ἀπὸ ὑμᾶς !

Καὶ ὁ νέος Ἀρουέτ ἀποσύρεται χαίρετῶν τοὺς δύο πρίγκιπας μὲ τὸν σεβασμιώτερον τρόπον. Ὁ ἀντιβασιλεὺς δὲν ἠδυνήθη νὰ περιστείλῃ τὸν γέλωτά του εἰς τὴν τελευταίαν τοῦ ποιητοῦ ἀπάντησιν ἐνθυμήσασαν αὐτῷ τὴν καταναγκαστικὴν κρᾶτησίν του εἰς τὸν πύργον τῆς Βασιλείας.

— Εἶναι ὁ συγγραφεὺς ὅστις μᾶς δίδει τὰς μετ' αὐτοῦ ἐλπίδας λέγει εἰς τὸν Τζάρον.

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ νέου Ἀρουέτ δὲν ἤρκει νὰ κάμῃ τὸν Τζάρον νὰ λησμονήσῃ τὴν τραγωδίαν. Οἱ υἱοὶ τοῦ Βρούτου τῷ ἐφαίνοντο ἄξιοι θανάτου.

— Τί, ἔλεγεν ἐκεῖνος, νὰ συνωμώσουν ἐναντίον τοῦ πατρὸς των ζητοῦντες νὰ μεταβάλῃ τὸν κακὸν ὁργανισμόν τῆς πατρίδος του !

Ἰπῆρχε μεγάλη ὁμοιότης πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ἀλέξιδος, ὥστε, δὲν ἠδύνατο νὰ μὴν ᾔναι ζωηρὸς προκαταλειμμένος ὁ Τζάρος.

Ἐν τούτοις ὁ Γάλλος Μαρκεσίος ἐπανελθὼν εἰς Γαλλίαν μετὰ Πέτρου τοῦ Α'. ὑπῆγε νὰ ἰδῇ τὸν θεῖόν του Σαμουὴλ Βερνάρδον· ὁ πλούσιος οὗτος εἰκονόμος λίαν κολακευθεὶς ἐκ τῆς τιμῆς ἧς ἔτυχεν ὁ ἀνεψιὸς του παρὰ τῷ αὐτοκράτορι πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν, ἐπλήρωσε τὰ χρεὴ τῷ ἀνεψιῷ του, τῷ ἐπέτρεψε νὰ συνομολογήσῃ νέα καὶ ἐπειδὴ ἡγάπα περιπαθῶς τὰ πομπώδη πράγματα,

— Ἐκατὸν, διακόσια, τριακόσια λουδοβίκια χρυσᾶ καθ' ἐσπέραν, μαρκέσεις, διὰ τὰ χαρτοπαίγνια σου, τῷ λέγει παῖων αὐτὸν ἐλαφρῶς ἐπὶ τῆς παρειᾶς, ἐὰν δύνασαι νὰ πείσῃς τὸν μονάρχην νὰ ἔλθῃ νὰ δειπνήσῃ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του εἰς τὴν ἐξοχὴν μου τῶν Σφραγίδων.

— Εὐχαριστῶ, θεῖέ μου θέλετε ἔχει τὸν Τζάρον εἰς τὴν τράπεζάν σας ! Δύνασθε νὰ μοὶ χορηγήσητε προηγουμένως μίαν ποσότητα ἐξακοσίων λουδοβικίων.

Καὶ ὁ Σαμουὴλ ἐμέτρησε χωρὶς νὰ ἐλλείπῃ λεπτὸν τὰ ἐξακόσια λουδοβίκια εἰς τὸν χαρτοπαίκτην ἀνεψιόν του, διότι δὲν ἠδύνατο πλέον ὁ δυστυχὴς νὰ διευθύνῃ τὸ ταμεῖον τοῦ Δουδᾶ.

Ὅταν ἐκκονοποιήτην εἰς τὸν Πέτρον τὴν ἐπιθίμian τοῦ θεοῦ του,

— Πῶς οὐχί ! εἶπεν ὁ πρίγκιψ, ἰδοὺ τί πηχάμην πρὸ πολλοῦ. Ἡ θέσις τοῦ θεοῦ σας, ἀγαπῆτέ μου Βερνάρδε ἰσοδυναμεῖ δι' ἐμὲ μὲ τὴν ἀνακάλυψιν μεταλλείου εἰς τὰ κράτη μου· διότι ἡ Ῥωσσία εἶναι πτωχὴ, πτωχοτάτη, καὶ ἐπειδὴ ἡ κλάσις Βερνάρδος ἐδάνειζε χρήματα εἰς τοὺς Σουηδοὺς, τοὺς ἔχθρους μου, ἐνῶ εὐρίσκοντο εἰς κρίσιμωτάτην κατάστασιν, ἐλπίζω ὅτι ἐν ὀνόματι τῆς ἀντιβασιλείας θέλει μοὶ ἀποδώσει τὴν αὐτὴν ἐκδούλευσιν. Θέλω ἔλθῃ αὐριον νὰ γευματίσω εἰς τὴν ἐξοχὴν τῶν Σφραγίδων.

Ὁ Σαμουὴλ Βερνάρδος ὑπεδέχθη τὸν Τζάρον ἀναλόγως τοῦ πολιτισμοῦ του. Ὁ Πέτρος συνωδεύετο ὑπὸ τῶν πριγκίπων Κουρακίνου (Koufakin) καὶ Δολγορούκη (Dolgorouki) ἐκ τοῦ πληρεξουσίου ὑπουργοῦ Πολτσόυ (Polstoy) καὶ ἐκ τοῦ ὑποσφραγιστοφύλακος βαρόνου (Schaffirof) Σαφφίρωφ, κτλ. κτλ. Ὁ ξεναγὸς μαρκέσιος περυσίσκετο εἰς τὸ γεῦμα, ἐφαίδρυνε τὴν τράπεζάν με ἰσχυρότητας. Δὲν ἦτο τοιοῦτο τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀρουέτ, ἀλλ' ἦτο ἀκόμη ἀνεκτὸς ἐνεκα τῆς ἐστιάσεως ἐνὸς τελώνου οὕτινος ὅλη ἡ εὐφυΐα ἐπεδεικνύετο εἰς μετρητὰ εἰς τὴν ἀργυροθήκην του. Εὐχαριστοῦντο πολλοὶ, εἰς τὰ ὀπωρικά ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ φαντασιώδους νομίσματος τοῦ ἐφευρεθέντος ὑπὸ τοῦ βαρόνου Gortz ὑπουργοῦ τοῦ βασιλείως τῆς Σουηδίας ἐκ διαθήκης.

Πιστεύετε, ἔλεγεν ὁ Πέτρος εἰς τὸν Σαμουὴλ Βερνάρδον, ὁ ἀδελφός μου Κάρολος νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀπορίας μὲ τοιαῦτα οἰήσεως δείγματα ;

Ὁ τραπεζίτης τῷ ἀπέδειξεν ἅπαν τὸ γελοῖον τῆς ἐφευρέσεως. Ἀκολουθῶς ἀφοῦ κρυφίως καὶ μὲ δύο λέξεις ἐσυμφώνησε χρηματικὴν ὑποχρέωσιν μετὰ τοῦ Τζάρου.

— Ὁ νικητὴς τοῦ συμμάχου μου Καρόλου IB., μὲ συγχωρεῖ νὰ προσφέρω εἰς τὰ πρόσωπα τῆς ἀκολουθίας τὸ μικρὸν μέρος τῆς συνομολογηθείσης ὑποχρεώσεως ;

Ὁ Πέτρος ἔκαμε συναινετικὸν σημεῖον διὰ τῆς κεφαλῆς, καὶ ἕκαστος συνεσιιάτωρ εὗρεν ἐνώπιον αὐτοῦ λαμπρὸν σιννικὸν πινάκιον, πλήρες τεμαχίων χρυσοῦ, παριστάντων τὴν εἰκόνα Λουδοβίκου τοῦ IE'. Ἐπειδὴ δὲ ἐδίσταζον νὰ δεχθῶσι τὸ δῶρον.

— Δεχθῆτε, κύριοι, δεχθῆτε τοῖς λέγει ὑπομειδιῶν, τὸ νόμισμα τοῦτο εἶναι ἀντάξιον τοῦ βαρόνου τοῦ Gortz. Ἰμεῖς, Matéof, ἐξηκολούθησε ἀποτεινόμενος εἰς τὸν ἐν Λονδίῳ ἀρχαῖόν του πρέσβυν συναποτελοῦντα μέρος τῶν συνεστιωμένων, μὲ τὰ ἀργύρια ταῦτα, θέλετε πληρώσει τὰ πρὸς τὴν Μεγάλῃν Βρεττανίαν χρεὴ σας, καὶ τοῦ λοιποῦ δὲν θέλετε εἶσθαι ἐκτεθειμένοι· εἰς τὸ νὰ τίθεσθε ὑπὸ κράτησιν τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων, ἐναντίον τοῦ δικαίου τῶν ἰθῶν.

Τοιοιουτοτρόπως, Πέτρος ὁ Α' ὤφειλετο εἰς ὅλων τῶν περιστάσεων, διὰ νὰ διδῇ μάθημα ἠθικῆς εἰς τοὺς ὑπηκόους του. Μίαν λέξιν ἀκόμη ἐπὶ τοῦ

εἰς τὸν Σαμουήλ Βερνάρδον ἀναφερομένου ἀνεκδότου. Βεβαιοῦν ὅτι εἶχε θέσει τρεῖς χιλιάδας Γαλλικῶν Λουδοβικίων, en quadruples (α) νεωστὶ κοπέντων καὶ φερόντων τὴν εἰκόνα τοῦ γέου βασιλέως.

Μόνον εἰς τὰ ἀνάκτορα τῆς Μικρᾶς Κωμοπόλεως (Petit bourg) τρεῖς λεύγας ἀπεχούσης τῶν Παρισίων εἰς τὴν ἰδίον εὐκλεᾶ τοῦτον τόπον ἔνεκα τῶν πλείστων αὐτοῦ προορισμῶν ὁ Τζάρρος ἠσθάνθη μὲ τὸν περιχαρέστερον τρόπον ὅτι μόνος ὁ Γαλλικὸς λαὸς ἦτο ἄξιος νὰ τῷ κάμῃ τὴν ὄντως κολακευτικωτέραν καὶ εὐφρεστέραν ὑποδοχὴν. Κύριος τῶν ἀνακτόρων ἦτο τότε ὁ περίφημος δούξ τοῦ Ἀντίνου οὐτινος ἡ σχεδὸν μαγικὴ τέχνη ἐξηφάνισεν ὥς ἐκ θαύματος ἐν ἀκαριαίᾳ στιγμῇ δένδρον ὅπερ ἐστενοχώρει τὸ βλέμμα Καρόλου τοῦ ΙΒ'. Κατὰ τὸ τέλος τῆς ἀναπαύσεως ἦν ὁ ἀξιαγάπητος οὗτος κύριος προσέφερε τῷ Τζάρρῳ, ὁ Πέτρος εἶδεν εὐθὺς ν' ἀναφανῇ ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ἡ εἰκὼν αὐτοῦ ἣτις εἶχε πρὸ ὀλίγου ζωγραφηθῇ· οὐδὲν ἔλλειπεν ἐξ αὐτῆς. Οὐδεὶς αἰνιγμὸς εὐγενὴς καὶ λεπτός, οὐδ' αὐτὸ τὸ vires acquirit eundo τοῦ ἀθανάτου περιηγητοῦ. Ταῦτα πάντα οὐδόλως ἐφαίνοντο ἐκπληκτικὰ καὶ πρὸ πάντων ὡς πρὸς τὸν δοῦκα τοῦ Ἀντωνίου. Ὁ εὐφυὴς Παρισιανὸς γόης προὔξενησεν εἰς τὸν Ῥώσον ἥρωα ἐκπλήξεις πολὺ ἄλλως θαυμαστάς.

Το ἐσπέρας μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ ἀμφιτριὼν τῆς μικρᾶς κωμοδίας παρεκάλεσε τὸν Τζάρρον νὰ περιδιαβάσῃ δι' ὀλίγας στιγμάς εἰς τὸ θηριοτροφεῖον ἕως ὅτου φωτισθοῦν τὰ δωμάτια. Ἦτο ἡ 1^η τοῦ Ἰουνίου μηνὸς ἡμέρα ἐπέτειος τῆς μάχης τοῦ Pultava. Ποία ὑπῆρξεν ἡ ἐκπλήξις τοῦ βασιλικοῦ ξένου ὅταν ἀκαριαίως ἐκτεταμένος καταρῥάκτης ὕδατος ἐμφανισθεὶς φαίνεται ὅτι τῷ παριστὰ τὸν ποταμὸν Vorskla μεταξὺ τῶν ἰδίων αὐτοῦ στρατευμάτων καὶ τῶν τοῦ Καρόλου. Ἀκολούθως παρίστανται ἀλληλοδιαδόχως αἱ διὰ τὴν διάβασιν τῶν στρατευμάτων τοῦ κατασκευασθεῖσαι γέφυραι, καὶ τὸ ἐν μιᾷ μόνῃ νυκτὶ ἐγερθὲν μικρὸν ὀχύρωμα. Πέτρος ὁ Α' ἀνεγνώριζε τὰ πάντα μετὰ λίαν κολακευτικῆς διὰ τὴν δόξαν τοῦ εὐχαριστήσεως καὶ τὸ ἱππικὸν τοῦ τοποθετημένου ἐν τῷ μέσῳ τῶν δασῶν, καὶ τοὺς διὰ τῶν πυροβολιστῶν στολισμένους περιβόλους τοῦ. Ἀλλ' ἡ μάχη καθίσταται γενικὴ καὶ ἀσοβάρως περιδιαβάτης ἐξακολουθεῖ νὰ βαδίζῃ ἀπὸ θαύμα εἰς θαῦμα. Ἰδοὺ τὸ φορεῖον τοῦ Καρόλου φερόμενον ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν αὐτοῦ, νομίζει ὅτι ἀκούει, ἀκούει πραγματικῶς τὸν κρότον τοῦ πυροβόλου ὅπερ ἔθραυσε τὸ φορεῖον τοῦτο, καὶ μολαταῦτα τὸ πῦρ ἐξακολουθεῖ ἀκαταπαύστως ζωηρότατα. Ὁ Κάρολος φέρεται ἐπὶ τῶν δοράτων. Οἱ δύο ἀντίπαλοι εἰσὶν ἐκτεθειμένοι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς μάχης ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πυρός, ὁ Τζάρρος αἰσθάνεται νὰ πίπτωσιν ἐπὶ τῶν φορεμάτων καὶ τοῦ κράνους τοῦ αἰ

πλέον θανατηφόροι βολαί. Τέλος ὁ Κάρολος μετὰ δύωρον μάχην ἐτράπη εἰς φυγὴν. Οἱ Σουηδοὶ παντάρχθεν διεξῆραν.

Ὅλα ταῦτα τὰ συμβάντα πηρίσταντο μετὰ τοσαύτης ὀπτικῆς τελειότητος ὥστε ὁ Πέτρος κινούμενος μὲ ὕψος πολεμικὸν ποτέ μὲν ἔθετε τὰς χειρας ἐπὶ τοῦ στρατιωτικοῦ πύλου τοῦ ὧς διὰ νὰ παρατηρήσῃ ἐὰν ἠδύνατο νὰ τρωθῇ ἐκ τῶν σιδηρῶν βολῶν ποτέ δὲ ἐψηλάφει τὰ ἐνδύματά του καὶ τέλος ἐγέλα ὁ ἴδιος διὰ τὴν ἀπάτην τοῦ.

— Ὁ Καῖσαρ ἔμεινεν εὐχαριστημένος· τὸν ἠρώτησε μετριοφρόνως ὁ δούξ τοῦ Ἀντίνου.

Πρὸς πᾶσαν ἀπάντησιν ὁ Πέτρος τὸν σφίγγει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὧς νὰ τὸν πνίξῃ· χονδρά δὲ δάκρυα χαρᾶς βέουσιν ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ.

Ἄλλοτε παρα τῷ αὐτῷ δουκὶ τοῦ Ἀντίνου καὶ πάντοτε ἐν τῇ θελκτικῇ κατοικίᾳ τῆς μικρᾶς κωμοπόλεως παρεστάθη ἐνώπιον τοῦ Τζάρρου ἡ ναυτικὴ νίκη τῆς Ἀλάνδης (Åland) ἡ μετὰ τὴν νίκην τοῦ Pultava ἐνδοξότερα πράξις τοῦ. Ἦτο δύσκολον τὰ νὰ σκηνογραφήσῃ τις μετὰ πλειοτέρας ἀπάτης τοὺς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος βράχους οἵτινες περικυκλόνουν τὴν νῆσον τῆς Ἀλάνδης καὶ τὰς λοιπὰς νήσους τῆς Βαλτικῆς πλησίον τῶν ὀχθῶν τῆς Σουηδίας ὅπου ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπῆντησε τὸν ἐχθρικὸν στόλον. Ὁ νικητὴς τῆς Ἀλάνδης ὁ εἰς τὸν στόλον τοῦ ὑπηρετῶν τότε ὡς ἀντιναύαρχος, ἠσθάνθη τὴν μεγαλειτέραν χαρὰν ὅταν ἶδε ὅτι ἔμελλε ἐν πλήρῃ θαλάσῃ νὰ θέσῃ εἰς πρᾶξιν ἀπάσας τὰς ναυτικὰς αὐτοῦ γνώσεις αἰ· ὥφειλεν εἰς τὴν ἐξοχὸν αὐτοῦ εὐφυῆν. Ὁ Σουηδὸς ναύαρχος ὀνόματι Erenschitel φαντάζεται ὅτι δύναται εὐκόλως νὰ συλλάβῃ ἡ θυσίᾳ τὰς μικρὰς λιθουρνίδας (galères) τοῦ Τζάρρου, ἀλλ' ὁ Ῥωσικὸς στολίσκος τὸν ὑπεδέχθη μὲ πῦρ τόσον ζωηρόν, ὥστε βλέπει νὰ πίπτωσι σχεδὸν ὅλοι οἱ στρατιῶται καὶ ναῦται τοῦ. Οἱ Ῥῶσοι συλλαμβάνουν τὸ πλοῖον ἐνῷ ἐπέβαινε, αὐτὸς δὲ πηδᾷ καὶ σώζεται εἰς μίαν λέμβον, ἀλλ' εἶναι πληγωμένος, τέλος βιάζεται νὰ παραδοθῇ καὶ ὀδηγεῖται ἐν τῇ λιθουρνίδῃ ἐν ᾗ ὁ Τζάρρος ἰδιοχείρως ἐιργάζετο. Καὶ οὐδὲν ἔλλειπεν ἀπὸ τὴν παράστασιν ταύτην. Ὁ Πέτρος ἐκολακεύθη ἔτι μᾶλλον ἢ κατὰ τὴν πρώτην παράστασιν διότι τὸ τοῦ ναυτοῦ προτέρημα ὥφειλετο εἰς τὴν ἰσχυρογνώμασιν τοῦ πνεύματος τοῦ καὶ εἰς τὸ σχεδὸν ὑπεράνθρωπον θάρρος μεθ' οὗ ἤξευρε νὰ θαυμάζῃ ἐξ αὐτῆς τῆς τριφερωτέρας νεότητος τοῦ τὴν πρὸς τὸ ὕδωρ ἀποστροφὴν τοῦ.

Ποτὲ δὲν συνεκινήθη περισσότερον, τρέχει ὡς τρελλὸς κατόπιν τοῦ σπεύδοντος νὰ διαφύγῃ τὸσον χαλεπὰς περιβολὰς δουκός.

— Τί! μὲ φεύγετε, κύριε δούξ! τοῦ φωνάζει ὁ Τζάρρος μὲ στενωρίον φωνὴν! ἔλθετε λοιπὸν νὰ ἐναγκαλισθῆτε τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον ὃν κατεστήσατε τὸν εὐτυχέστερον τοῦ κόσμου!

— Ἀλάνδης καὶ Πουλτάβα, Μεγαλειότατε, ἦτο ἡ διαταγὴ ἣν εἶχον δώσει εἰς τοὺς ἀνθρώπους

(α) Σ. Μ. Σπάνιον Γαλλικὸν νόμισμα ἀξίας ὀγδοήκοντα Γαλ. φράγκων.

μου· τὴν ἐπραγματεύθησαν καλῶς; ὁ κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν ἥρως ἐμεινεν εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ὑποδοχῆς ἣν τῷ ἔκαμον;

ὦ! Γάλλοι, Γάλλοι! ἔλεγεν ὁ Τζάρος ἀφίνων τὴν ωραίαν πόλιν μας· εἰσθε τὸ μόνον ἔθνος τὸ ἔχον τὴν εὐφυᾶ τέχνην τοῦ νὰ κάμῃ τινὰ νὰ γευθῇ τῆς δόξης. Ἐδιδάχθην εἰς Γερμανίαν καὶ Ὀλανδίαν τὰ καταπληκτικὰ τοῦ πολέμου μυστήρια, καὶ μολαταῦτα εἰς τὴν Γαλλίαν μόνον ἐπιθύμουν ν' ἀπολαμβάνωσι τοὺς θριάμβους μου! ἐκεῖ μόνον ἐξεύρουν νὰ τὰς εἰκονίζουσιν ἀνταξίως ἐμοῦ.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Γ. Ε. Μ.)

ΟΚΤΑΗΜΕΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑ.

Ἡ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΑΖΑΝΙΕΛΛΟΥ.

(Συνέχεια ὅρα φυλ. 50).

—ο—

— Λοιπὸν, Ἰωσήφ, εἶπεν ὁ δούξ, δίκαιον εἶ-
χες· ἡ Νεάπολις ἐστασίαζε καὶ ἐγὼ ὤφειλον νὰ φύ-
γω, ὡς μὲ συνεβούλευες. . . ἀλλ' ἤδη πρέπει νὰ
μείνω ὅπως διὰ πάσης θυσίας νικῶσω. Διηγῆσου
μὲ τὰς τελευταίας σου θήρας.

— Ἀ! ποτὲ ἄλλοτε δὲν συνέλαβα περισσοτέ-
ρους μῦς! ἀπεκρίθη ὁ μυοθήρας, μῦς δὲ ἐνόει τὰ
μυστικά.

Καὶ διηγῆθη πᾶν ὅ,τι ὁ ἀναγνώστης γνωρίζει
ἤδη. Διηγῆθη δὲ ταῦτα πάντα μετὰ τοσαύτης ἐπι-
τηδειότητος ὥστε ὁ δούξ ἔπесεν εἰς ἀγωνίαν καὶ
οὕτω παρεσύρθη εἰς τὰς συμβουλάς τοῦ μυοθήρα.

— Οὕτω λοιπὸν ἐγὼ κάθημαι ἐπὶ δύο ἡφαι-
στείων, . . τι νὰ πράξω λοιπὸν;

— Τὸ ἠξεύρετε κάλλιον ἐμοῦ, Ἰψηλότατε. Οἱ
μῦς τρώγουσιν ἀλλήλους, κυρίως ὅταν λιμώττουν.

— Τὸ ἐννοῶ· σὺ θὰ ἐμπόδιζες νὰ εἰσελθῶσι
τροφαὶ εἰς τὴν πόλιν. . .

— Διὰ φρουρὰς ἀξιολόγου εἰς τὰ περίχωρα καὶ
πλοίου ἰσχυροῦ ἐξώθεν τοῦ λιμένος.

Τὰ φρούρια καὶ τὰ πυροβόλα μου θὰ τὸν ὑπερα-
σπισθῶσι.

— Τῷ ὄντι, ἐγὼ ἐλθσμόνουν τὰ φρούρια καὶ τὰ
πυροβόλα σας· ἀλλ' ἡ ὑψηλότης σας, ἥτις σκέπτε-
ται περὶ πάντων, δὲν θὰ λησμονήσῃ τὴν μεγάλην
ιδέαν τῆς διαιρέσεως τῶν μυῶν.

— Πῶς! νὰ διακοινώσω εἰς τὸν Μαζανιέλλον
τὸν σκοπὸν τοῦ Σιατιλιῶν;

— Ὅχι!.. ὅχι! εἶπεν ὁ Ἰωσήφ, διότι τότε ἦν τὸ
αὐτὸ ὡς καὶ νὰ παραχωρεῖτε τὴν θέσιν εἰς τοὺς Γάλ-
λους· ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ μανίᾳ, ὁ λαὸς θὰ παρεδίδοτο
μᾶλλον εἰς αὐτοὺς, παρά νὰ ἐπανελθῶσι πρὸς ὑμᾶς.
Τὸ φρονιμώτερον καὶ ἐπωφελέστερον εἶναι τὸ νὰ
ἀφαιρέσῃτε ἀπὸ τὸν Μαζανιέλλον τὸ ἐδραϊότερον
στήριγμά του τοὺς εὐγενεῖς, οἵτινες οὐδέτεροι
μὲν εἰσὶν ἔτι, ποιοῦσιν ὅμως τὸν λαὸν διὰ τὰς δυσ-

τυχίας του, ὡς τὸ εἶδετε χθὲς εἰς τὸν Βιζι-
γνάνον.

— Ἀληθές! . . . πρέπει νὰ τοὺς χωρίσω ἀπὸ
τὸν ἀλιέα. . .

— Ἐξωθῶν τοῦτον εἰς τὸ ἔγκλημα καὶ τὴν πα-
ραφροσύνην. Ἡ ὑψηλότης σας μαντεύει τὰ πάντα!
Σὰς εἰδοποιῶ ὅμως ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι εὐκολον.
Συμβουλευθεῖς ὑπὸ τοῦ Γενοβίνου, ὁ δοῦς οὗτος ὁ
ἄγριος, εἶναι ἱκανὸς νὰ μετριάσῃ τὴν ὁρμὴν του
καὶ νὰ λάβῃ χαρακτηρὰ γαλήνιον. . . Ἢδη ἐν μέ-
σῳ τῶν εὐγενῶν, ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς ἀγορᾶς, φαί-
νεται ὡς βασιλεὺς ἐν μέσῳ τῶν ὑπουργῶν του.
Ἀναπετᾷ τὴν ἰσπανικὴν σημαίαν καὶ προσκυνεῖ τὴν
εἰκόνα Φιλίππου τοῦ Δ'. καὶ στρέφει καθ' ὕμῶν
μόνου τὰς κραυγὰς καὶ πάντα τὰ ὅπλα. Δικάζει,
διοργανίζει, διατάττει. . . Ἐὰν τὸ σύστημα τοῦ-
το τηρήσῃ ἐπὶ δύο μόνον ἡμέρας, οἱ εὐγενεῖς τῷ
προσφέρουσι τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἀρρώγῃν των.

— Ἀλλὰ πῶς λοιπὸν νὰ καταστήσωμεν τὸν
ἄνθρωπον τοῦτον μισητὸν εἰς αὐτούς;

— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔχει γυναῖκα τὴν ὁποίαν
λατρεῖ, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ λαὸς πορεύεται νὰ ζη-
τήσῃ εἰς Ἀμάφιον, ὅπως φέρῃ ἐν θριάμβῳ εἰς
Νεάπολιν. Προλάβωμεν αὐτὸν, Ἰψηλότατε! Ἀρπά-
σωμεν τὴν πρωίαν τὴν γυναῖκα, καὶ ἡ ἐκδίκησις
τοῦ ἀλιέως θὰ τρομάξῃ τοὺς εὐγενεῖς τὴν ἐσπέραν.

— Τὸ ἐσκέφθην καὶ ἐγὼ. . . ἀλλὰ πῶς νὰ κρα-
τήσωμεν ἔπειτα τὸν χεῖμαρρον;

Ο ΜΥΟΘΥΡΑΣ.

— Πάντοτε διὰ τῆς γυναικὸς θὰ μείνῃ εἰς
χεῖρας ὑμῶν ὡς ὁμηρος. . . Ἀπειλῶντες τὴν φι-
λτάτην ταύτην κεφαλὴν, ἀφοπλίζετε τὸν Μαζα-
νιέλλον.

— Ἀλλ' ἐὰν αὐτὸς δὲν ἀφοπλισθῇ, ἐὰν βάλῃ
τὸ πῦρ καὶ τὸν θάνατον εἰς τὴν Νεάπολιν; . . .

— Τότε θὰ πνίξετε τὸ πῦρ καὶ τὸν θάνατον εἰς
τὸ ὕδωρ. . .